

Войниците (вигатъ).

Да живѣе Иванку!

(Биятъ се. Калугеритѣ и единъ отъ войниците падатъ).

(Въ градътъ се чува бой и вигове: Да живѣе Асѣнь! да живѣе Иванку!).

ДѢЙСТВИЕ ЧЕТВЪРТО.

СЦЕНА ПЪРВА.

(Обиталището на Исака).

ЯВЛЕНИЕ 1.

ДРАГНИ САМЪ.

Драгни (облеченъ въ хубави дрехи на царски тѣлохранитель, разхожда се по стаята).

Сбѣди се, бей! сбѣди се! Нѣкакъ не тѣй стана, ама сѣ стана; да видимъ опште какво ште стане. (поспира се и се позамислюва. Въздиша) Сѣ н'амъ што ми е... Толкосъ време стана, а азъ сѣ не можъ да го забравѣжъ. И какво страшно бѣше! (разхожда се мълчешкомъ. Спира се) Ами ако е истина дѣто казва бабата? Тя каквото кажала сѣ се сбѣдвало. За то отъ тогава на насамъ тѣ и двамината — татку и дѣштеря — така сѣ радостни, сѣ радостни... Никакъ не ми стига умътъ, никакъ! Това го казваше Михувата Стоянка — горката! колко лошо бѣше се изблѣштила, когато висѣше обесина, страхъ да те побие! — та и въ Цариградъ не отидохме, но знамъ ли азъ? Не смѣешъ никого да попитаешъ... (свива рамѣна и въздиша) Горкиятъ Асѣнь! Ама, ако е това истина, ако го е направилъ царятъ и този Гръкъ, — не е на добро! не ште видятъ тѣ добро... Не можяхъ да намѣрижъ бабата, штѣхъ да ѣж питамъ азъ, но — ха-ди другъ пѣтъ, а нѣма да го оставѣжъ така... (разхожда се).